

III GAVĒNIOS SEKMADIENIS

Šiandien matome, kaip Jėzus stoja į atvirą kovą su šėtonu. Jis jį suriša, nuginkluoja ir išveja iš apsėsto žmogaus kūno. Šėtonas galvojo, kad yra visiškai saugus savo karalystėje, ir jautėsi taip pat, kaip ginkluotas žmogus, saugantis įėjimą į savo sodybą. Tačiau Dievo Sūnus stipresnis už šėtoną, todėl išplėšia iš jo viską, ką šis įsigijo apgaulės būdu (Evangelija). Kristaus nepažįstanti žmonija kurčia ir akla, todėl yra lengvas grobis velniui. Tačiau kai tik ji praregi, jos žvilgsnis tuoj pat nukrypsta į Dievą ir, visiškai pasitikėdama ir vildamasi Juo, žmonija pasirenka naują kelią, kuris iš esmės pakeičia jos gyvenimą (epistolė).

Introitus

Ps. 24, 15–16. Óculi mei semper ad Dóminum, quia ipse evéllit de láqueo pedes meos: réspice in me, et miserére mei, quóniam únicus et páuper sum ego.

Ps. 24, 1–2. Ad te, Dómine, levávi ánimam meam, Deus meus, in te confído, non erubéscam.

Collecta

Quæsumus, omnípotens Deus, vota humílium réspice: atque ad defensionem nostram, délixteram tuæ maiestátis exténde. Per Dóminum nostrum...

Epistola

Léctio Epístolæ beati Pauli Apostoli ad Ephésios. (Ephes. 5, 1–9)

Fratres: Estóte imitatóres Dei, sicut fílii caríssimi: et ambuláte in dilectióne, sicut et Christus diléxit nos, et trádidit semetípsum pro nobis oblatiónem, et hóstiam Deo in

Introitas

Ps 24, 15–16. Mano akys visada nukreiptos į Viešpatį, nes jis ištrauks iš spąstų mano kojas: pažvelk į mane ir pasigailėk manęs, nes vienišas ir vargšas aš esu.

Ps 24, 1–2. Į tave, Viešpatie, pakėliau savąją sielą, mano Dieve, į tave viltį sudėjau, lai nerausiu iš gėdos.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, pažvelk į nusižeminusiųjų įžadus ir ištiesk savosios didenybės dešinę mums apginti. Per mūsų Viešpatį...

Epistolė

Skaitinys iš apaštalo Pauliaus pirmojo Laiško efeziečiams. (Ef 5, 1–9)

Broliai: Būkite Dievo sekėjai, kaip jo mylimi vaikai, ir gyvenkite meile, nes ir Kristus pamilo jus ir atidavė už mus save kaip atnašą ir kvapią auką Dievui. Užtat ištvirkavimas,

odórem suavitatís. Fornicátio áutem, et omnis immundítia, aut avarítia, nec nominétur in vobis, sicut decet sanctos: aut turpitúdo, aut stultilóquium, aut scurrílitas, quæ ad rem non pértinet: sed magis gratiárum áctio. Hoc enim scitóte intelligéntes, quod omnis fornicátor, aut immúndus, aut avárus, quod est idolórum sérvitus, non habet hereditátem in regno Christi, et Dei. Nemo vos sedúcat inánibus verbis: propter hæc enim venit ira Dei in fílios diffidéntiæ. Nolíte ergo éffici partícipes eórum. Erátis enim aliquándo ténebrae nunc áutem lux in Dómino. Ut fílii lucis ambuláte: fructus enim lucis est in omni bonitáte et iustítia et veritáte.

Graduale

Ps. 9, 20 et 4. Exúrge, Dómine, non præváleat homo: iudicéntur gentes in conspéctu tuo. **V.** In converténdo inimícum meum retrórsum, infirmabúntur et períbunt a fácie tua.

Tractus

Ps. 122, 1–3. Ad te levávi óculos meos, qui hábitas in cælis. **V.** Ecce sicut óculi servórum in mánibus dominórum suórum. **V.** Et sicut óculi ancíllæ in mánibus dóminæ suæ: ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostri. **V.** Miserére nobis, Dómine, miserére nobis.

visoks netyrumas ar godulystè tenebūna jūšų net minimi, kaip pridera šventiesiems; taip pat begėdystė, kvaila šneka ar juokų krėtimas – jums tai netinka, verčiau tebūna dėkojimas. Gerai įsidėmėkite, kad joks ištvirkėlis, nedorėlis ar gobšas, tai yra joks stabmeldys, nepaveldės Kristaus ir Dievo karalystės dalies. Tegul niekas neapgauna jūšų tuščiais plepalais; už tokius dalykus Dievo rūstybė ištinga neklusnumo vaikus. Nebūkite jų bendrai! Juk kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai. O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa.

Gradualas

Ps 9, 20 ir 4. Pakilk, Viešpatie, lai žmogus neįsiviešpatauja; tebūna teisiamos tautos tavo akivaizdoje. **V.** Kai mano priešas trauksis, bus susilpnintas ir žus nuo tavojo veido.

Traktas

Ps 122, 1–3. Į tave pakėliau savašias akis, kuris gyveni danguose. **V.** Štai kaip tarnų akys žvelgia į savo šeimininkų rankas. **V.** Taip ir tarnaičių akys žvelgia į savo šeimininkės rankas: taip ir mūsų akys į Viešpatį, mūsų Dievą, kol mūsų pasigailės. **V.** Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigailėk mūsų.

Evangelium

Sequētia sancti Evangēlii secundum Lucam. (Luc. 11, 14–28)

In illo tēpore: Erat Iesus eiċiens dæmónium, et illud erat mutum. Et cum eiecisset dæmónium, locútus est mutus et admirátæ sunt turbæ. Quídam áutem ex eis dixérunt: in Beélzebub príncipe dæmoniórum éiicit dæmónia. Et álii tentántes, signum de cælo quærébant ab eo. Ipse áutem ut vidit cogitations eórum, díxit eis: Omne regnum in seípsum dívísus desolábitur, et domus supra domum cadet. Si áutem et sátanas in seípsum dívísus est, quómodo stabit regnum eius? Quia díctis in Beélzebub me eiċere dæmónia. Si áutem ego in Beélzebub eiċio dæmónia, filii vestri in quo eiċiunt? Ideo ipsi iúdices vestri érunt. Porro si in dígito Dei eiċio dæmónia: profécto pervénit in vos regnum Dei. Cum fortis armátus custódit átrium suum, in pace sunt ea, quæ póssidet. Si áutem fórtior eo supervéniens vícerit eum, univérsa arma eius áuferet, in quibus confidébat, et spólia eius distríbuet. Qui non est mecum, contra me est; et qui non cólligit mecum, dispérgit. Cum immúndus spíritus exérit de hómine, ámbulat per loca inaquósa, quærens réquiem, et non invéniens, dicit: Revértar in domum meam unde exívi. Et cum vénerit, ínvenit

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 11, 14–28)

Anuo metu: Jėzus išvarė nebylumo demoną. Demonui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minia stebėjosi. Kai kurie žmonės sakė: „Jis išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo galia.“ Kiti, mėgindami jį, reikalavo ženkle iš dangaus. Žinodamas, ką jie mano, Jėzus jiems tarė: „Kiekviena suskilusi karalystė bus sunaikinta, ir namai grius ant namų. Jeigu ir šėtonas pasidalijęs, tai kaip išsilaikys jo karalystė?! Jūs sakote mane išvejant demonus Belzebulo galia. Jeigu jau aš išvarau juos Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sekėjai? Todėl jie bus jūsų teisėjai. Bet jei aš išveju demonus Dievo pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė. Kai apsiginklavęs galiūnas sergi savo sodybą, tada ir jo turtas apsaugotas. Bet jei užpuls stipresnis ir jį nugalės, tai atims jo ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir išdalys grobį. Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas nerenka su manimi, tas barsto.“ „Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio. Neradusi jį sako sau: „Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.“ Sugrįžusi randa juos iššluotus ir išpuoštus. Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už

eam scopes mundátam, et ornátam. Tunc vadit, et assúmit semptem álios spíritus secum nequióres se, et ingrési hábitant ibi. Et fiunt novís-sima hóminis illíus peióra prióribus. Factum est áutem, cum hæc díceret, extóllens vocem quaedam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit, et úbera, quæ suxísti. At ille dixit: Quinímmo beáti qui áu-diunt verbum Dei, et custódiunt illud.

Offertorium

Ps. 18, 9, 10, 11 et 12. Iustítiae Dómini rectæ, lætificántes corda, et iudícia eius dulcióra super mel et favum: nam et servus tuus custódit ea.

Secreta

Hæc hóstia, Dómine, quæsumus, emúndet nostra delícta: et ad sac-rificium celebrándum, subditórum tibi córpora, mentésque sanctíficet. Per Dóminum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui cor-poráli ieiúnio vitia cómprimis, men-tem élevas, virtútem largírís et præ-mia: per Christum, Dóminum nost-rum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Domina-

save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma.“ Jam bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: „Palaimintos iščios, kurios tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai!“ O jis atsiliepė: „Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi.“

Ofertorijus

Ps 18, 9, 10, 11 ir 12. Viešpaties įstatai yra teisūs, džiugina širdį, ir sprendimai yra saldnesni už medų, už gryniausią korio medų: nes ir tar-nas tavasis juos saugos.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, lai šios atnašos nuplauna mūsų nusikaltimus ir aukos šventimui Tavųjų pavaldi-nių kūnus ir sielas pašventina. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Ku-ris kūnišku pasninku ydas sutram-dai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dova-nas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba

tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessiône dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 83, 4–5. Passer invénit sibi domum, et turtur nidum, ubi repónat pullos suos: altária tua Dómine virtútum, Rex meus, et Deus meus: beáti qui hábitant in domo tua, in sæculum sæculi laudábunt te.

Postcommunio

A cúntis nos, quæsumus, Dómine, reátibus et perículis propitiátus absólve: quos tanti mystérii tríbuis esse partícipes. Per Dóminum nostrum...

galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 83, 4–5. Žvirblis surado sau namus, o purplelis – lizdą, kur apgyvendino savo jauniklius: tavo altoriai, galybių Viešpatie, mano Karaliau ir mano Dieve; palaiminti, kurie gyvena tavo namuose, per amžių amžius tave šlovins.

Postkomunija

Meldžiame Tave, Viešpatie, permaldautas iš visų kalčių ir pavojų išlaisvink mus, kuriems leidai būti tokios didžios paslapties dalyviais. Per mūsų Viešpatį...

PIRMADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Šiandien Senojo Testamento skaitinys pasakoja apie Naamaną, kuris, nors ir nepriklausė Izraelio tautai, išgijo nusimaudęs Jordano upės vandenyse. Toje pačioje upėje krikštą priėmė Jėzus. Naamanas – paveikslas žmogaus, besiruošiančio priimti šventąjį Krikštą. Nesvarbu, kokiai tautai jis priklauso ir iš kokios šalies atėjo, juk Krikštu Bažnyčia nuo nuodėmės raupsų išgydo visus.

Introitus

Ps. 55, 5. In Deo laudábo verbum, in Dómino laudábo sermónem: in Deo sperábo, non timebo, quid fá-

Introitas

Ps 55, 5. Pasitikiu Dievu, Viešpaties pažadą šlovinu, Dievu pasitikiu; nieko nebijau. Ką gali mirtingasis

ciat mihi homo.

Ps. 55, 2. Miserére mei, Deus, quóniam conculcávit me homo: tota die bellans tribulávit me.

Collecta

Córdibus nostris, quæsumus, Dómine, grátiam tuam benígnus infúnde: ut, sicut ab escis carnálibus abstinémus; ita sensus quoque nostros a nóxiis retrahámus excéssibus. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio libri Regum. (4 Reg. 5, 1–15)

In diébus illis: Náaman, princeps militíæ regis Sýriæ, erat vir magnus apud dóminum suum, et honorátus: per illum enim dedit Dóminus salutem Sýriæ: erat autem vir fortis et dives, sed leprósus. Porro de Sýria egressi fúerant latrúnculi, et captivam dúxerant de terra Israel puéllam párvulam, quæ erat in obséquo uxoris Náaman, quæ ait ad dóminam suam: Utinam fuísset dóminus meus ad Prophétam, qui est in Samaría: profécto curássset eum a lepra, quam habet. Ingréssus est itaque Náaman ad dóminum suum, et nuntiávit ei, dicens: Sic et sic locúta est puélla de terra Israel. Dixítque ei rex Sýriæ: Vade, et mittam líttas ad regem Israel. Qui cum proféctus esset, et tulísset secum decem ta-

man padaryti?

Ps 55, 2. Pasigailék manęs, Viešpatie, nes mane mindžioja žmogus ir, nuolatos kovodamas, mane vargina.

Kolekta

Meldžiame Tave, Viešpatie, dėl savo gailestingumo išliek mūsų širdims savo malonę, kad, kaip susilaukome nuo kūno maisto, taip pat ir savo pojūčius sulaikytume nuo visko, kas gali mus pražudyti. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš antrosios Karalių knygos. (4 Kar 5, 1–15)

Anomis dienomis: Aramo karaliaus kariuomenės vadas Naamanas buvo svarbus vyras savo valdovui ir labai jo vertinamas, nes Viešpats per jį buvo suteikęs Aramui pergalę. Betgi vyras, nors ir didelis galiūnas, kentėjo nuo raupsų. Kartą, vieno užpuolio metu, aramėjai paėmė iš Izraelio į nelaisvę jauną mergaitę, ir ji tapo Naamano žmonos tarnaitė. „Kadgi mano šeimnininkas nueitų pas pranašą Samarijoje, – kalbėjo ji savo šeimnininkei, – jis išgydytų jo raupsus.“ Naamanas tad nuėjo pas savo valdovą ir papasakojo, ką mergaitė iš Izraelio buvo sakiusi. „Keliuok, – tarė Aramo karalius, – aš pasiūsiu kartu laišką Izraelio karaliui.“ Naamanas, pasiėmęs su savim dešimt sidabrinį talentų, šešis tūkstančius

lénta argénti, et sex mília áureos, et decemmutatória vestimentórum, dé-tulit lítteras ad regem Israel in hæc verba: Cum accéperis epístolam hanc, scito, quod míserim ad te Náaman servum meum, ut cures eum a lepra sua. Cumque legísset rex Israel lítteras, scidít vestiménta sua, et ait: Numquid Deus ego sum, ut occídere possim et vivificáre, quia iste misit ad me, ut cures hóminem a lepra sua? animadvértite et vidéte, quod occasiónes quærat advérsum me. Quod cum audísset Eliséus vir Dei, scidísse videlícet regem Israel vestiménta sua, misit ad eum, dicens: Quare scidísti vestiménta tua? véniat ad me, et sciat esse prophétam in Israel. Venit ergo Náaman cum equis et cúrribus, et stetit ad óstium domus Eliséi: misítque ad eum Eliséus núntium, dicens: Vade, et laváre sépties in Iordáne, et recípiet sanitátem caro tua, atque mundáberis. Iratus Náaman rece-débat, dicens: Putábam, quod egre-derétur ad me, et stans invocáret nomen Dómini, Dei sui, et tangeret manu sua locum lepræ, et curáret me. Numquid non melióres sunt Abana et Pharphar, flúvii Damásci, ómnibus aquis Israël, ut laver in eis, et munder? Cum ergo vertísset se, ci abíret indígnans, accessérunt ad eum servi sui, et locúti sunt ei: Pater, et si rem grandem dixísset tibi

auksinių šekelių ir dešimt drabužių pakaitų, leidosi į kelionę. Izraelio karaliui jis nunešė laišką šitokio turinio: „Nūn, kai šis laiškas pasieks tave, žinok, kad aš pasiunčiau pas tave savo tarną Naamaną, kad jį išgydytumei nuo raupsų.“ Kai Izraelio karalius perskaitė tą laišką, jis persiplėšė savo drabužius ir sušuko: „Argi aš Dievas skirti mirtį ir duoti gyvybę, kad šis bičiulis siunčia man žodį išgydyti žmogų nuo raupsų? Supraskite! Patys galite matyti, kad jis ieško prie manęs priekabių.“ Bet kai Dievo vyras Eliziejus išgirdo, kad Izraelio karalius persiplėšė drabužius, jis pasiuntė jam žodį: „Kodėl tu persiplėšei drabužius? Teateina jis pas mane ir sužinos, kad yra pranašas Izraelyje.“ Taigi Naamanas atvyko su savo žirgais bei vežimais ir sustojo prie Eliziejaus namų durų. Eliziejus nusiuntė pasiuntinį jam pasakyti: „Eik ir nusimaudyk Jordano upėje septynis kartus, tavo kūnas išgis, ir tu būsi švarus.“ Bet Naamanas pyktelėjo ir nuėjo sau. „Aš maniau, – tarė, – kad jis tikrai išeis pas mane, atsistos, šauksis Viešpaties, savo Dievo, vardo, pamojuos ranka virš tos vietos ir išgydys nuo raupsų! Argi Damasko upės – Abana ir Farparas – nėra geresnės už visus Izraelio vandenis? Nejau negalėčiau jose nusimaudyti ir būti švarus?“ Įtūžęs jis apsisuko ir nuėjo. Betgi

Prophéta, certe fácere debúeras: quanto magis quia nunc dixit tibi: Laváre, et mundáberis? Descéndit, et lavit in Iordáne sépties, iuxta sermónem viri Dei, et restitúta est caro eius, sicut caro pueri párvuli, et mundátus est. Reversúsque ad virum Dei cum univérso comitátu suo, venit, et stetit coram eo, et ait: Vere scio, quod non sit álius Deus in univérsa terra, nisi tantum in Israel.

Graduale

Ps. 55, 9 et 2. Deus, vitam meam annuntiávi tibi: posuísti lácrimas meas in conspéctu tuo. **V.** Miserére mei, Dómine, quóniam conculcávit me homo: tota die bellans tribulávit me.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimur nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memínis iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto

tarnai, priėję prie jo, kalbėjo jam: „Tėve, – jie sakė, – jei pranašas būtų įsakęs tau ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs? Juo labiau kada jis tau pasakė: „Nusimauđyk ir būsi švarus“? Jis tad nukeliavo ir pasinėrė septynis kartus Jordano upėje, pagal Dievo vyro žodį, jo kūnas tapo kaip mažo berniuko, ir jis pasidarė švarus. Tada jis, sugrižęs pas Dievo vyrą su visa savo palyda, atsistojo priešais Eliziejų ir tarė: „Dabar žinau, kad nėra Dievo visoje žemėje, išskyrus Izraelį.“

Gradualas

Ps 55, 9 ir 2. Dieve, tu sužymėjai mano klajones, ir mano ašaros tau pažįstamos. **V.** Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes mane mindžioja žmogus ir, nuolatos kovodamas, mane vargina.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupiama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduk mus ir dovanok mūsų kal-

peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Lucam. (Luc. 4, 23–30)

In illo témpore: Dixit Iesus pharisæis: Utique dicétis mihi hanc similitúdinem: Médice, cura teípsum: quanta audívimus facta in Caphárnaum, fac et hic in pátria tua. Ait autem: Amen, dico vobis, quia nemo prophéta accéptus est in pátria sua. In veritáte dico vobis, multæ víduæ erant in diébus Elíæ in Israel, quando clausum est cælum annis tribus et ménsibus sex, cum facta esset fames magna in omni terra: et ad nullam illarum missus est Elías, nisi in Sarépta Sidóniæ ad mulferem viduam. Et multi leprósi erant in Israel sub Eliséo Prophéta: et nemo eórum mundátus est nisi Náaman Syrus. Et repléti sunt omnes in synagóga ira, hæc audiéntes. Et surrexérunt, et eiecérunt illum extra civitátem: et duxérunt illum usque ad supercílium montis, super quem civitas illórum erat ædificáta, ut præcipitárent eum. Ipse autem tránsiens per médiū illórum, ibat.

Offertorium

Ps. 54, 2–3. Exáudi, Deus, oratió-nem meam, et ne despéxeris deprecatió-nem meam: inténde in me, et exáudi me.

tybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 4, 23–30)

Anuo metu: Jėzus kalbėjo fariziejams: „Jūs, be abejo, man priminsite patarlę: „Gydytojai, pats pasigydyk“ – padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjome buvus Kafarnaume.“ Jis dar pridūrė: „Iš tiesų sakau jums: joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje. Tikrą tiesą sakau jums: daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir baisus badas ištiko visą kraštą. Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elisas, tik pas našlę Sidonijos mieste, Sareptoje. Taip pat pranašo Eliziejaus laikais daug buvo raupsuotųjų, bet nė vienas iš jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas.“ Tai išgirdę, visi, kurie buvo sinagogoje, labai užsirūstino; jie pakilę išsivarė jį iš miesto, iki pakriūtės to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn. Bet Jėzus praėjo tarp jų ir pasišalino.

Ofertorijus

Ps 54, 2–3. Išklausk mano maldą, Dieve, nesislėpk nuo mano maldavimo. Pažvelk į mane ir išklausk manęs.

Secreta

Munus, quod tibi, Dómine, nostræ servitútis offérimus, tu salutáre nobis pérface sacraméntum. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítteri iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 13, 7. Quis dabit ex Sion salutáre Israel? cum avértent Dóminus captivitátem plebis suæ, exsultábit Iacob, et lætábitur Israel.

Postcommunio

Præsta, quæsumus, omnípotens et miséricors Deus: ut, quod ore contíngimus, pura mente capiámus. Per Dominum nostrum...

Sekreta

Paversk, Viešpatie, dovana, kurią Tau atnašaujame, mūsų išganymo Sakramentu. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 13, 7. Kad ateitų iš Siono išganymas Izraeliui! Kai Viešpats parves į namus savo tautą, Jokūbas džiūgaus, Izraelis bus laimingas.

Postkomunija

Meldžiame Tave, visagali ir gailėtingasis Dieve, leisk mums tai, ką palietėme lūpomis, priimti tyra siekla. Per mūsų Viešpatį...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Subvéniat nobis, Dómine, misericórdia tua: ut ab imminéntibus peccatórum nostrórum perículis, te me réamur protegénte éripi, te liberánte salvári. Per Dominum nostrum...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Tenusileidžia ant mūsų, Viešpatie, Tavo gailestingumas, kad mes būtume verti per Tavo globą ir užtarimą būti išgelbėti nuo pavojų, gresiančių už mūsų nuodėmes. Per mūsų Viešpatį...

ANTRADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Aliejus, kurį stebuklingu būdu padaugino Eliziejus ir kuriuo neturtinga našlė apmokėjo savo skolas negailestingam skolintojui – iškalbingas mūsų Išganytojo gailestingumo simbolis. Juk savo nesibaigiančiomis geradarybėmis Jis atperka mūsų nuodėmes (skaitinys). Nėra gailestingesnio už Dievą ir niekas nemoka mums atleisti taip, kaip Dievas. Žydas buvo laikomas gailestingu, jei atleisdavo iki septynių kartų. Gi Jėzus norėjo, kad Jo mokiniai mokėtų atleisti iki septyniasdešimt septynių kartų, t. y. visada.

Introitus

Ps. 16, 6, et 8. Ego clamávi, quóniam exaudísti me, Deus: inclína aurem tuam, et exáudi verba mea: custódi me, Dómine, ut pupíllam óculi: sub umbra alárum tuárum prótege me.

Ps. 16, 1. Exáudi, Dómine, iustítiam meam: inténde deprecatiónem meam.

Collecta

Exáudi nos, omnípotens et miséricors Deus: et continéntiæ salutáris propítius nobis dona concéde. Per Dominum nostrum...

Introitas

Ps 16, 6, ir 8. Šaukiausi tavęs, nes tu mane išgirdai, Dieve. Atsuk man savo ausį, išgirsk mano žodžius. Saugok mane, Viešpatie, kaip savo akies vyzdį, paslėpk mane savo sparnų pauksmėje.

Ps 16, 1. Išgirsk, Viešpatie, mano teisybę, atsižvelk į mano šauksmą.

Kolekta

Išgirsk mus, visagali ir gailestingasis Dieve, ir dosniai suteik išganingos atgailos dovanų. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Lectio libri Regum. (4 Reg. 4, 1–7)

In diébus illis: Múlier quædam clamábat ad Eliséum Prophétam, dicens: Servus tuus vir meus mórtuus est, et tu nosti, quia servus tuus fuit timens Dóminum: et ecce, créditor venit, ut tollat duos fílios meos ad serviéndum sibi. Cui dixit Eliséus: Quid vis, ut fáciam tibi? Dic mihi, quid habes in domo tua? At illa respóndit: Non hábeo ancílla tua quidquam in domo mea, nisi parum ólei, quo ungar. Cui ait: Vade, pete mútuo ab ómnibus vicínis tuis vasa vácuca non pauca. Et ingrédere, et claude óstium tuum, cum intrínsecus fúeris tu et fílii tui: et mitte inde in ómnia vasa hæc: et cum plena fúerint, tolles. Ivit itaque múlier, et clausit óstium super se et super fílios suos: illi offerébant vasa, et illa infundébat. Cumque plena fuíssent vasa, dixit ad fílium suum: Affer mihi adhuc vas. Et ille respóndit: Non hábeo. Stetítque óleum. Venit autem illa, et indicávit hómini Dei. Et ille: Vade, inquit, vende oleum, et redde creditóri tuo: tu autem et fílii tui vívite de réliquo.

Graduale

Ps. 18, 13–14. Ab occúltis meis munda me, Dómine: et ab aliénis parce servo tuo. **V.** Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus

Skaitinys

Skaitinys iš antrosios Karalių knygos. (4 Kar 4, 1–7)

Anomis dienomis: Viena moteris, vieno pranašų mokinių žmona, skundėsi Elizejui: „Mano vyras, tavo tarnas, mirė. Tu žinai, kad tavo tarnas bijojo Viešpaties, tačiau dabar atėjo jo skolintojas paimti mano dviejų vaikų sau vergais.“ Elizejus jai tarė: „Kuo galiu tau padėti? Pasakyk man, ką tu turi namie?“ – „Tavo tarnaitė neturi nieko kito namie, tik ašotį aliejaus“, – ji atsakė. „Nueik, – jis tarė, – ir pasiskolink indų iš visų savo kaimynų – tuščių indų – kiek tik gali. Tada sugrįžk, užsidaryk duris. Kai tu ir tavo vaikai būsite viduje, pilk aliejų į tuos visus indus, ir kiekvieną, kai bus pripiltas, padėk į šalį.“ Ji nuėjo ir, įėjusi su vaikais į vidų, užsidarė duris. Jie padavinėjo jai indus, o ji pylė. Kai indai buvo pilni, savo sūnui tarė: „Atnešk kitą indą.“ – „Daugiau indų nebėra“, – jis jai atsakė. Ir aliejus liovėsi bėgęs. Nuėjusi papasakojo Dievo vyrui, ir jis tarė: „Eik, paroduok aliejų ir apmokėk skolas. O iš to, kas liks, tu ir tavo vaikai galite gyventi.“

Gradualas

Ps 18, 13–14. Apvalyk mane, Viešpatie, nuo kalčių, kurių nejaučiu, ir nuo pašaliečių išgelbėk savo tarną. **V.** Jei jie manęs neužvaldys, aš bū-

ero: et emundábor a delícto máximo.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Matthæum. (Matth. 18, 15–22)

In illo témpore: Dixit Iesus discípuľis suis: Si peccáverit in te frater tuus, vade, et córipe eum inter te et ipsum solum. Si te audíerit, lucrátus eris fratrem tuum. Si autem te non audíerit, ádhibe tecum adhuc unum vel duos, ut in ore duórum vel trium téstium stet omne verbum. Quod si non audíerit eos: dic ecclésiæ. Si autem ecclésiám non audíerit: sit tibi sicut éthnicus et publicánus. Amen, dico vobis, quæcúmque alligáveritis super terram, erunt ligáta et in coelo: et quæcúmque solvéritis super terram, erunt solúta et in cælo. Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consénserint super terram, de omni re quamcúmque petíerint, fiet illis a Patre meo, qui in cælis est. Ubi enim sunt duo vel tres congregáti in nómine meo, ibi sum in médio eórum. Tunc accédens Petrus ad eum, dixit: Dómine, quóties peccábit in me frater meus, et dimíttam ei? usque sépties? Dicit illi Iesus: Non dico tibi usque sépties, sed usque septuágies sépties.

Offertorium

Ps. 117, 16 et 17. Déxtera Dómini

siu tobulas ir laisvas nuo sunkaus nusižengimo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Matą tęsinys. (Mt 18, 15–22)

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Jei tavo brolis tau nusiikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk bažnyčiai. O jei nepaklus nė bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs suriškite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atriškite žemėje, bus atrišta ir danguje. Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ Tuomet priėjo Petras ir paklausė: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų.“

Ofertorijus

Ps 117, 16 ir 17. Viešpaties dešinio-

fecit virtútem, dēxtera Dómini exaltávit me: non móriar, sed vivam, et narrábo ópera Dómini.

Secreta

Per hæc véniat, quæsumus, Dómine, sacraménta nostræ redemptiόνis efféctus: qui nos et ab humánis rétrahat semper excéssibus, et ad salutária dona perdúcat. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 14, 1–2. Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? aut quis requiescet in monte sancto tuo? Qui ingréditur sine mácula, et operátur iustítiam.

ji padarē stebuklų; Viešpaties dešinioji išaukštino mane. Nemirsiu, bet gyvensiu ir skelbsiu Viešpaties darbus.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, kad šis Sakramentas suteiktų mums atpirkimo vaisių. Tegul užkerta kelią žmogiškoms aistroms ir suteikia išganingų malonių. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 14, 1–2. Viešpatie, kas gyvens tavo Palapinėje ir kas ilsėsis tavo šventajame kalne? Tas, kuris vaikšto nesuteptas ir daro, kas yra teisu.

Postcommunio

Sacris, Dómine, mystériis expiáti: et véniám, quæsumus, consequámur et grátiam. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Tua nos, Dómine, protectióne defénde: et ab omni semper iniquitáte custódi. Per Dominum nostrum...

Postkomunija

Meldžiame Tave, Viešpatie, kad mes, atpirkti šventomis paslaptimis, gautume Tavo atleidimą ir malonę. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Gink mus, Viešpatie, savo globa ir visuomet sergėk nuo bet kokio blogio. Per mūsų Viešpatį...

TREČIADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Visi dešimt įsakymų, kuriuos Dievas davė žydams ant Sinajaus kalno (skaitinys), yra ir krikščionių įstatymas. Jų turi būti laikomasi be jokių išlygų, visoje jų dorovinio didingumo pilnatvėje (Evangelija). Be išorinio pamaldumo Dievas iš mūsų reikalauja ir mūsų minčių tvirtumo bei kilnumo, nes nėra kito kelio į šventumą, tik šis.

Introitus

Ps. 30, 7–8. Ego autem in Dómino sperábo: exsultábo et lætábor in tua misericórdia: quia respexísti humilitátem meam.

Ps. 30, 2. In te, Dómine, sperávi, non confúndar in ætérnum: in iustítia tua líbera me et éripe me.

Collecta

Præsta nobis, quæsumus, Dómine: ut salutáribus ieiúniis erudíti, a nóxiis quoque vítiis abstinéntes, propitiatiónem tuam facílius impetrémus. Per Dominum nostrum...

Introitas

Ps 30, 7–8. Aš pasitikiu Viešpačiu. Džiaugsiuos ir linksminsiuos dėl tavo gailestingumo, nes pažvelgei į mano nusižeminimą.

Ps 30, 2. Tavimi, Viešpatie, pasitikiu ir nebūsiu sugėdytas per amžius. Savo teisumu išvaduok ir išgelbėk mane.

Kolekta

Meldžiame Tave, Viešpatie, duok, kad mes, pamokyti išganingos atgailos ir susilaikydami nuo kenksmingų ydų, greičiau gautume Tavo atleidimą. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Lectio libri Exodi. (Exod. 20, 12–24)

Hæc dicit Dóminus Deus: Hónora patrem tuum et matrem tuam, ut sis longævus super terram, quam Dóminus, Deus tuus, dabit tibi. Non occídes. Non moecháberis. Non furtum fácies. Non loquerís contra próximum tuum falsum testimónium. Non concupísces domum próximi tui: nec desiderábis uxórem eius, non servum, non ancíllam, non bovem, non ásinum nec ómnia, quæ illíus sunt. Cunctus autem pópulus vidébat voces, et lámpades, et sónitum búccinæ, montémque tumántem: et, pertérriti ac pavóre concússi, steterunt procul, dicéntes Móysi: Lóquere tu nobis, et audiámus: non loquátur nobis Dóminus, ne forte moriámur. Et ait Móyses ad pópulum: Nolite timére: ut enim probáret vos, venit Deus, et ut terror illíus esset in vobis, et non peccaréti. Stetítque pópulus de longe. Móyses autem accéssit ad caliginem, in qua erat Deus. Dixit prætérea Dóminus ad Móysen: Hæc dices fíliis Israel: Vos vidístis, quod de coelo locúsus sim vobis. Non faciétis deos argénteos, nec deos áureo s faciétis vobis. Altáre de terra faciétis mihi, et offeréti super eo holocáusta et pacífica vestra, oves vestras et boves in omni loco,

Skaitinys

Skaitinys iš Išėjimo knygos. (Iš 20, 12–24)

Taip kalba Viešpats Dievas: „Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau skiria. Nežudysi. Nesvetimausi. Nevogsi. Neliudysi melagingai prieš savo artimą. Negeisi savo artimo namų: negeisi savo artimo žmonos ar vergo ir vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui.“ Matydami perkūno griausmus ir žaibus, rago gaudesį ir kalną dūmuose, visi žmonės buvo baimės apimti, drebėjo ir stovėjo iš tolo. „Tu mums kalbėk, ir mes klausysime, – sakė jie Mozei, – tenekalba mums Dievas, kad nenuvirtum!“ Mozė tarė žmonėms: „Nebijokite! Dievas atėjo tik tam, kad jus išmėgintų ir kad sužadintų jums savo baimę, idant nenusidėtumėte.“ Žmonės liko stovėti iš tolo, o tuo tarpu Mozė prisiartino prie tirštojo debesies, kuriame buvo Dievas. Viešpats sakė Mozei: „Taip sakysi izraeliečiams: „Jūs patys matėte, kad aš kalbėjau su jumis iš dangaus. Todėl nedirbsite kitų dievų iš sidabro, nei dievų iš aukso nedirbsite. Tik aukurą iš žemių man padirbsi ir aukosi ant jo savo deginamąsias atnašas bei bendravimo atnašas, savo avis bei jaučius. Aš pas tave ateisiu ir tave palaiminsiu

in quo memória fúerit nóminis mei.

Graduale

Ps. 6, 3–4. Miserére mei, Dómine, quóniam infirmus sum: sana me, Dómine. **V.** Conturbáta sunt ómnia ossa mea: et ánima mea turbáta est valde.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retribuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memínis iniquitátum nostrárum anti-quárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Matthæum. (Matth. 15, 1–20)

In illo témpore: Accessérunt ad Iesum ab Ierosólymis scribæ et pharisæi, dicéntes: Quare discípuli tui transgrediúntur traditiónem seniórurum? Non enim lavant manus suas, cum panem mandúcant. Ipse autem respóndens, ait illis: Quare et vos transgredímini mandátum Dei

kiekvienoje vietoje, kur noriu, kad mano vardas būtų minimas.“

Gradualas

Ps 6, 3–4. Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes esu silpnas; pagydyk mane, Viešpatie. **V.** Visi mano kaulai sukrėsti ir mano siela labai sujaudinta.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusižengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Matą tęsinys. (Mt 15, 1–20)

Anuo metu: Prie Jėzaus prisiartino Rašto aiškintojų ir fariziejų iš Jeruzalės ir paklausė: „Kodėl tavo mokiniai laužo prosenių paprotį? Jie prieš valgį nesimazgoja rankų.“ Jis atsakė: „O kodėl jūs laužote Dievo įsakymą dėl savojo papročio?! Juk Dievas yra įsakęs: „Gerbk savo tėvą

propter traditionem vestram? Nam Deus dixit: Hónora patrem et matrem. Et: Qui male díxerit patri vel matri, morte moriátur. Vos autem dícitis: Quicúmque díxerit patri vel matri: munus quodcúmque est ex me, tibi próderit: et non honorificábit patrem suum aut matrem suam: et írritum fecístis mandátum Dei propter traditionem vestram. Hypócritæ, bene prophetávit de vobis Isafás, dicens: Pópulus hic lábiis me honórat: cor autem eórum longe est a me. Sine causa autem colunt me, docéntes doctrínas et mandáta hómínium. Et convocátis ad se turbis, dixit eis: Audíte, et intellégite. Non quod intrat in os, coínquinat hómínem: sed quod procedit ex ore, hoc coínquinat hómínem. Tunc accedéntes discípuli eius, dixérunt ei: Scis, quia pharisæi, audíto verbo hoc, scandalizáti sunt? At ille respóndens, ait: Omnis plantátio, quam non plantávit Pater meus cæléstis, eradicábitur. Sínite illos: cæci sunt et duces cæcórú. Cæcus autem si cæco ducátum præstet, ambo in fóveam cadunt. Respóndens autem Petrus, dixit ei: Edíssere nobis parábolam istam. At ille dixit: Adhuc et vos sine intelléctu estis? Non intellégitis, quia omne, quod in os intrat, in ventrem vadit, et in secéssum emíttitur? Quæ autem procedunt de ore, de corde

ir motiną!“ ir: „Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte tenumiršta!“ O jūs sakote: „Kas pasakė tėvui ar motinai: – Tebūnie dovana šventykklai, kuo turėčiau tave sušelpiti, – tas gali nepagerbti tėvo ir motinos.“ Taip jūs niekais verčiate Dievo liepimą dėl savojo papročio. Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas: „Ši tauta šlovina mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo manęs. Veltui jie mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų.“ Paskui, sušaukęs minią, jis kalbėjo: „Klausykite ir supraskite! Ne kas patenka į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų.“ Tuomet priėję mokiniai pranešė: „Ar žinai, kad fariziejai pasipiktino išgirdę tuos žodžius?“ Jis atsakė: „Kiekvienas augalas, kurio nesodino mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas. Palikite juos: jie akli aklyjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris.“ Petras paprašė: „Išaiškink mums palyginimą.“ Jėzus atsakė: „Ar ir jūs vis dar esate be nuovokos?! Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir išmetama laukan? O kas išeina iš burnos, eina iš širdies, ir tai suteršia žmogų. Iš širdies išeina pikti sumanymai, žmogžudystės, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, melagingi liudijimai, šmeižtai. Šitie dalykai suteršia žmogų, o valgymas

éxeunt, et ea coínquinant hóminem: de corde enim exeunt cogitatiónes malæ, homicídia, adultéria, fornicatiónes, furta, falsa testimónia, blasphemíæ. Hæc sunt, quæ coínquinant hóminem. Non lotis autem mánibus manducáre, non coínquinat hóminem.

Offertorium

Ps. 108, 21. Dómine, fac mecum misericórdiam tuam, propter nomen tuum: quia suávis est misericórdia tua.

Secreta

Suscipe, quæsumus, Dómine, preces pópuli tui cum oblatiόνibus hostiárum: et tua mystéria celebrántes, ab ómnibus nos defénde perículis. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnipotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationiós, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces

nemazgotomis rankomis žmogaus nesuteršia.“

Ofertorijus

Ps 108, 21. Parodyk man, Viešpatie, savo gailestingumą dėl savojo vardo, nes tavo gailestingumas yra saldus.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, priimk savo tautos maldavimus kartu su šiomis aukomis ir dovanok, kad, švęsdami šias paslaptis, būtume apsaugoti nuo visokių pavojų. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų

ut admíti iúbeas, deprecámur, súp-
plici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 15, 11. Notas mihi fecísti vias
vitæ: adimplébis me lætítia cum
vultu tuo, Dómine.

Postcommunio

Sanctíficet nos, Dómine, qua pasti
sumus, mensa cæléstis: et a cunctis
erróribus expiátos, supérnis promi-
ssió nibus reddat accéptos. Per Do-
minum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.
Concéde, quæsumus, omnípotens
Deus: ut, qui protectiÓNis tuæ
grátiam quærimus, liberáti a malis
ómnibus, secúra tibi mente ser-
viámus. Per Dominum nostrum...

tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su
nuolankiu išpažinimu tariantys:
Šventas.

Komunija

Ps 15, 11. Tu parodei man taką,
kuris veda į gyvenimą, Viešpatie,
tavo Artume yra džiaugsmo pilnat-
vė.

Postkomunija

Tepašventina mus, Viešpatie, šis
dangiškasis valgis, kurio mes para-
gavome, ir, nuvalytus nuo visų nuo-
dėmių, tepadaro vertus Tavo dangiš-
kų pažadų. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.
Meldžiame Tave, visagali Dieve,
padėk ieškantiems Tavo apsaugos
malonės išsivaduoti nuo visokio
blogio ir ramiai Tau tarnauti. Per
mūsų Viešpatį...

KETVIRTADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Šiandieninės Evangelijos, pasakojančios apie stebuklingus išgydymus, parinkimą lėmė tai, kad pamaldos šiandien vyksta Šv. Kozmo ir Damijono, stebukladarių ir gydytojų, bažnyčioje. Per Mišias Bažnyčia pirmiausia meldžia, kad būtų išgydyta siela. Isgijimas Dievo akyse reiškia nuoširdų elgesį ir širdies teisingumą; nepakanka tik ateiti į bažnyčią.

Introitus

Salus pópuli ego sum, dicit Dó-
minus: de quacúmque tribulatióne
clamáverint ad me, exáudiam eos: et
ero illórum Dóminus in perpétuum.

Introitas

Aš esu savo tautos išgelbėjimas,
sako Viešpats. Kokioje tik nelaimė-
je jie kreipsis į mane, aš juos išklau-
sysiu ir visada būsiu jų Viešpats.

Ps. 77, 1. Atténdite, pópule meus, legem meam: inclináte aurem vestram in verba oris mei.

Collecta

Magníficet te, Dómine, sanctorum tuorum Cosmæ et Damiáni beáta sollémnitas: qua et illis glóriam sempitérnam, et opem nobis ineffábili providéntia contulísti. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio Ieremíæ Prophétæ. (Ier. 7, 1–7)

In diébus illis: Factum est verbum Dómini ad me, dicens: Sta in porta domus Dómini: et praedica ibi verbum istud, et dic: Audíte verbum Dómini, omnis Iuda, qui ingredímini per portas has, ut adorétis Dóminum. Hæc dicit Dóminus exercítuum, Deus Israel: Bonas fácite vias vestras et stúdia vestra: et habitábo vobíscum in loco isto. Nolíte confídere in verbis mendácií, dicéntes: Templum Dómini, templum Dómini, templum Dómini est. Quóniam si bene direxéritis vias vestras et stúdia vestra: si fecéritis iudícium inter virum et próximum eius, ádvenæ et pupíllo et víduæ non fecéritis calúmniam, nec sánguinem innocéntem effudéritis in loco hoc, et post deos aliénos non ambulavéritis in malum vobismetípsis: habitábo vobíscum in loco isto, in

Ps 77, 1. Laikykis, mano tauta, mano įstatymų; klausykis, ištempus ausis, mano burnos žodžių.

Kolekta

Tempagerbia Tave, Viešpatie, Tavo šventųjų Kozmo ir Damijono palaiminga šventė, kuria suteikei jiems amžinąją šlovę, o mums neapsakomos savo apvaizdos pagalbą. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Jeremijo knygos. (Jer 7, 1–7)

Anomis dienomis: Buvo žodis, kurį Jeremijas gavo iš Viešpaties: „Atsistok Viešpaties Namų vartuose ir ten paskelbk šį žodį: „Visi Judo gyventojai, kurie einate pro vartus pagarbinti Viešpaties, išgirskite Viešpaties žodį!“ Štai ką Galybių Viešpats, Izraelio Dievas, sako: „Taisykite savo kelius ir savo darbus, kad galėčiau būti su jumis šioje vietoje. Nepasikliaukite nepagrįsta viltimi, sakydami: „Tai Viešpaties Šventykla! Tai Viešpaties Šventykla!“ Tik tuomet, jei jūs visiškai pakeisite savo kelius ir darbus, jei vykdysite teisingumą tarp žmonių, jei neskriausite svetimšalio našlaičio ir našlės, jei neišliesite nekalto kraujo šioje vietoje ir nedarysite sau žalos, sekdami paskui svetimus dievus, aš būsiu su jumis šioje vietoje – krašte, kurį daviau senovėje tavo

terra, quam dedi patribus vestris a saeculo et usque in saeculum: ait Dóminus omnípotens.

Graduale

Ps. 144, 15–16. Oculi ómnium in te sperant, Dómine: et tu das illis escam in témpore oportúno. **V.** Aperis tu manum tuam: et imple omne ánimam benedictióne.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélij secúndum Lucam. (Luc. 4, 38–44)

In illo témpore: Surgens Iesus de synagóga, introívit in domum Simónis. Socrus autem Simónis tenebátur magnis fébribus: et rogavérunt illum pro ea. Et stans super illam, imperávit febrí: et dimísit illam. Et contínuo surgens, ministrábat illis. Cum autem sol occidísset, omnes, qui habébant infirmos váriis languóribus, ducébant illos ad eum. At ille síngulis manus impónens, curábat eos. Exíbant autem dæmónia a multis, clamántia et dicéntia: Quia tu es Fílius Dei; et íncrepans non sínébat ea loquí, quia sciébant ipsum esse Christum. Facta autem die egréssus ibat in desértum locum, et turbæ requirebant eum, et venérunt usque ad ipsum: et detinébant illum, ne discéderet ab eis. Quibus ille ait: Quia et áliis civitatibus opórtet me evangelizare regnum Dei: quia ídeo missus sum. Et erat praedicans in

tévams amžiams“, – tarė visagalis Viešpats.

Gradualas

Ps. 144, 15–16. Visų akys atkreiptos į tave, Viešpatie, ir tu duodi jiems peno, kai reikia. **V.** Tu atveri savo ranką ir pripildai visa, kas gyva, palaimos.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 4, 38–44)

Anuo metu: Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono namus. Simono uošvė labai karščiavo, ir namiškiai prašė jai pagalbos. Atsistojęs prie jos galvūgalio, jis sudraudė karštinę, ir toji pasiliovė. Tuoju atsikėlusį jį galėjo jiems patarnauti. Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas. Iš daugelio išeidavo demonai, šaukdami: „Tu Dievo Sūnus!“ Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų; mat jie žinojo jį esant Mesiją. Dienai išaušus, Jėzus nuėjo į negyvenamą vietą. Bet minios jo ieškojo ir jį pasivijo. Žmonės mėgino Jėzų sulaukyti, kad jų nepalikėtų. O jis jiems pasakė: „Ir kitiems miestams aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę, nes tam ir esu siųstas.“ Ir jis skelbė žodį Galilėjos sinagose.

synagógis Galilææ.

Offertorium

Ps. 137, 7. Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me, Dómine: et super iram inimicórum meorum exténdes manum tuam, et saluum me fáciets dēxtera tua.

Secreta

In tuorum, Dómine, pretiósá morte iustórum sacrificium illud offériamus, de quo martýrium sumpsit omnē princípium. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnipotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnió vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súpplici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 118, 4–5. Tu mandásti, mandáta tua custodíri nimis: útinam dirigántur viæ meæ, ad custodiéndas

Ofertorijus

Ps 137, 7. Jei man tektų bristi per didelį vargą, tu mane palaikysi gyvą, Viešpatie. Pakelsi savo ranką prieš mano įtūžusius priešus, išgelbės mane tavo dešinė.

Sekreta

Minėdami Tavo šventųjų mirtį, atnašaujame Tau, Viešpatie, tą auką, kuri įkvepia kiekvieną kankinystę. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Ps 118, 4–5. Tu įsakei tvirtai laikytis tavo įsakymų. O, kad būčiau tvirtas, laikydamasis tavo įstatų ke-

iustificatiónes tuas.

lių.

Postcommunio

Sit nobis, Dómine, sacraménti tui certa salvátio: quæ cum beatórum Mártyrum tuórum Cosmæ et Damiani méritis implorátur. Per Dominum nostrum...

Postkomunija

Teužtikrina, Viešpatie, Tavo Sakramentas mūsų išganymą, kurio mes meldžiame dėl Tavo šventųjų kankinių Kozmo ir Damijono nuopelnų. Per mūsų Viešpatį...

Oratio super populus

Humiliáte cápita vestra Deo.

Subiectum tibi pópulum, quæsumus, Dómine, propitiátio cæléstis amplíficet: et tuis semper fáciat servíre mandátis. Per Dominum nostrum...

Oracija už tautą

Nusilenkite Dievui.

Meldžiame Tave, Viešpatie, kad Tavo dangiškasis gailestingumas didintų Tavo tautą ir padėtų jai visada laikytis Tavo įsakymų. Per mūsų Viešpatį...

PENKTADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Mozè ir Aaronas meldè Dievą, kad iš uolos ištrykštų šaltinis ir numalšintų bevandene dykuma keliaujančios žydų tautos troškulį (skaitinys). Bažnyčia mums primena, kad Kristus yra gyvojo vandens šaltinis, apie kurį Jis kalbėjo samarietei moteriai prie Jokūbo šulinio (Evangelija). Šis vanduo – mūsų tikėjimas į Jėzų, Krikšto, atgailos ir kitų paslapčių malonè, tas naujasis gyvenimas, kuris visada trykšta iš Kristaus.

Introitus

Ps. 85, 17. Fac mecum, Dómine, signum in bonum: ut vídeant, qui me oderunt, et confundántur: quóniam tu, Dómine, adiuvísti me et consolátus es me.

Ps. 85, 1. Inclína, Dómine, aurem tuam, et exáudi me: quóniam inops et pauper sum ego.

Introitas

Ps 85, 17. Viešpatie, parodyk man savo gerumo ženklą, kad tie, kurie manęs nekenčia, matytų ir gėdytųsi, nes tu, Viešpatie, padėjai man ir paguodei mane.

Ps 85, 1. Atsuk į mane savo ausį, Viešpatie, ir išklausk mane; nes esu vargšas ir beturtis.

Collecta

Ieiúnia nostra, quæsumus, Dómine,

Kolekta

Meldžiame Tave, Viešpatie, malo-

benígno favóre proséquare: ut, sicut ab aliméntis abstinémus in córpore; ita a vítiis ieiunémus in mente. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio libri Numeri. (Num. 20, 1, 3 et 6–13)

In diébus illis: Convenérunt fílii Israél adversum Móysen et Aaron: et versi in seditióne, dixerunt: Date nobis aquam, ut bibámus. Ingressúsque Móyses et Aaron, dimíssa multitúdine, tabernáculum foederis, corruérunt proni in terram, clamaverúntque ad Dóminum, atque dixerunt: Dómine Deus, audi clamórem huius pópuli, et áperi eis thesáurum tuum, fontem aquæ vivæ, ut, satiáti, cesset murmurátio eórum. Et apparuit glória Dómini super eos. Locutúsque est Dóminus ad Móysen, dicens: Tolle virgam, et cóngrega pópulum, tu et Aaron frater tuus, et loquímini ad petram coram eis, et illa dabit aquas. Cumque edúxeris aquam de petra, bibet omnis multitúdo et iuménta eius. Tulit ígitur Móyses virgam, quæ erat in conspéctu Dómini, sicut præcéperat ei, congregáta multitúdine ante petram, dixítque eis: Audíte, rebélles et incréduli: Num de petra hac vobis aquam potérimus eíicere? Cumque elevásset Móyses manum, percútiens virga bis sílicem, egréssæ sunt aquæ largíssimæ, ita ut pópulus

niai pažvelk į mūsų pasninką, kad kaip kūnu susilaikome nuo valgio, taip ir siela nusigręžtume nuo ydų. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš Skaičių knygos. (Sk 20, 1, 3 ir 6–13)

Anomis dienomis: Izraelio vaikai susibūrė prieš Mozę ir Aaroną. Žmonės ginčijosi su Moze, sakydami: „Duokite mums vandens atsigerti!“ Mozė ir Aaronas, paėję nuo bendrijos prie Susitikimo palapinės angos, parpuolė kniūbsti, šaukėsi Viešpaties ir kalbėjo: „Viešpatie Dieve, išgirsk šios tautos šauksmą ir atverk jam savo lobyną, gyvojo vandens šaltinį, kad pagirdyti jie nustotų murmėti.“ Jiems pasirodė Viešpaties šlovė. Viešpats kalbėjo Mozėi, tardamas: „Paimk lazda, surink bendriją, tu ir tavo brolis Aaronas, ir, jiems matant, įsakykite uolai duoti vandens. Taip jūs duosite jiems vandens iš uolos ir pagirdysite bendriją ir jų galvijus.“ Mozė tad paėmė lazda, buvusią Viešpaties akivaizdoje, kaip jis buvo jam įsakęs. Mozė ir Aaronas surinko bendriją ties uola ir jiems tarė: „Klausykitės jūs, maištininkai! Argi gausime jums vandens iš šios uolos?“ Tada Mozė pakėlė ranką ir sudavė du kartus lazda į uolą. Pasišypylė vandens srautas, atsigėrė bendrija ir jų galvijai. Bet Viešpats tarė

bíberet, et iuménta. Dixítque Dóminus ad Móysen et Aaron: Quia non credidístis mihi, ut sanctificarétis me coram fíliis Israë́l, non introducétis hos pópulos in terram, quam dabo eis. Hæc est aqua contradicţiónis, ubi iurgáti sunt fílii Israë́l contra Dóminum, et sanctificátus est in eis.

Graduale

Ps. 27, 7 et 1. In Deo sperávit cor meum, et adiútus sum: et reflóruit caro mea, et ex voluntáte mea confitébor illi. **V.** Ad te, Dómine, clamávi: Deus meus, ne síleas, ne discédas a me.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memínis iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann 4, 5–42)

Mozei ir Aaronui: „Kadangi judu netikėjote, kad aš galiu patvirtinti savo šventumą izraeliečių akyse, todėl judu neįvesite šios bendrijos į kraštą, kurį aš jiems daviau.“ Tai buvo vanduo Meribos, kur izraeliečiai barėsi su Viešpačiu ir per kurį Viešpats patvirtino savo šventumą.

Gradualas

Ps 27, 7 ir 1. Mano širdis pasitiki Dievu, ir jis man padėjo, ir pražydo mano kūnas, savo valia aš jį garbinsiu. **V.** Tavęs, Viešpatie, šaukiuos. Mano Dieve, nebūk man kurčias ir neapleisk manęs.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 4, 5–42)

In illo tēpore: Venit Iesus in civitātem Samarīæ, quæ dicitur Sichar: iuxta prædium, quod dedit Iacob Ioseph, filio suo. Erat autem ibi fons Iacob. Iesus ergo fatigātus ex itinere, sedēbat sic supra fontem. Hora erat quasi sexta. Venit mūlier de Samaría haurīre aquam. Dicit ei Iesus: Da mihi bībere. – Discípuli enim eius abierant in civitātem, ut cibos émerent. – Dicit ergo ei mūlier illa Samaritána: Quómodo tu, Iudæus cum sis, bībere a me poscis, quæ sum mūlier Samaritána? non enim coutúntur Iudæi Samaritánis. Respóndit Iesus et dixit ei: Si scires donum Dei, et quis est, qui dicit tibi: Da mihi bibere: tu fórsitan petísset ab eo, et dedísset tibi aquam vivam. Dicit ei mūlier: Dómine, neque in quo háurias habes, et púteus alius est: unde ergo habes aquam vivam? Numquid tu maior es patre nostro Iacob, qui dedit nobis púteum, et ipse ex eo bibit et filii eius et pécora eius? Respóndit Iesus et dixit ei: Omnis, qui bibit ex aqua hac, sítiet íterum: qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sítiet in ætérnum: sed aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aquæ saliéntis in vitam ætérnam. Dicit ad eum mulier: Dómine, da mihi hanc aquam, ut non sítiam neque véniam huc haurīre. Dicit ei Iesus: Vade, voca virum tuum, et veni huc. Respóndit

Anuo metu: Jēzus užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jēzus prisėdo palei šulinį. Buvo apie šeštą valandą. Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jēzus ją paprašė: „Duok man gerti.“ (Tuo tarpu mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.) Samarietė atsakė: „Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?“ (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.) Jēzus jai tarė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tave prašo: „Duok man gerti“, rasi pati būtum jį prašiusi, ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs!“ Moteris atsiliepė: „Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens? Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?!“ Jēzus atsakė: „Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ Tuomet moteris sušuko: „Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai.“ Jēzus atsiliepė: „Eik, pakviesk savo vyrą

múlier, et dixit: Non hábeo virum. Dicit ei Iesus: Bene dixísti, quia non hábeo virum: quinque enim viros habuísti, et nunc, quem habes, non est tuus vir: hoc vere dixísti. Dicit ei múlier: Dómine, vídeo, quia Prop-héta es tu. Patres nostri in monte hoc adoravérunt, et vos dícitis, quia Ierosólymis est locus, ubi adoráre opórtet. Dicit ei Iesus: Múlier, crede mihi, quia venit hora, quando neque in monte hoc, neque in Ierosólymis adorábitis Patrem. Vos adorátis, quod nescítis: nos adorámus, quod scimus, quia salus ex Iudaeis est. Sed venit hora, et nunc est, quando veri adoratóres adorábunt Patrem in spírиту et veritáte. Nam et Pater tales quærit, qui adórent eum. Spírítus est Deus: et eos, qui adórant eum, in spírítu et veritáte opórtet adoráre. Dicit ei mulier: Scio, quia Messías venit qui dícitur Christus. Cum ergo vénerit ille, nobis annuntiábit ómnia. Dicit ei Iesus: Ego sum, qui loquor tecum. Et contínuo venérunt discípuli eius: et mirabántur, quia cum muliere loquebátur. Nemo tamen dixit: Quid quæris, aut quid loquéris cum ea? Reliquit ergo hýdriam suam múlier, et ábiit in civitátem, et dicit illis homínibus: Veníte, et vidéte hómínem, qui dixit mihi ómnia, quæcúmque feci: numquid ipse est Christus? Exiérunt ergo de civitáte, et veniébant ad

ir sugrižk čia.“ Moteris atsakė: „Aš neturiu vyro.“ Jėzus jai tarė: „Gerai pasakei: „Neturiu vyro“, nes jau esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis anaip tol ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei.“ Moteris atsiliepė: „Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas. Mūsų tėvai garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia jį garbinti.“ Jėzus atsakė: „Moterie, tikėk mani mi, jog ateis valanda, kada garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje. Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išganymas ateina iš žydų. Bet ateis valanda, – jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai šlovins Tėvą dvasia ir tiesa. Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojai turi šlovinti jį dvasia ir tiesa.“ Moteris jam sako: „Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas (tai yra Dievo Pateptasis – Kristus). Atėjęs jis mums viską paskelbs.“ Jėzus jai taria: „Tai aš, kuris su tavimi kalbu!“ Tuo metu sugrižo jo mokiniai ir nusistebėjo, kad jis šnekučiuoja su moterimi. Vis dėlto nė vienas nepaklausė: „Ko iš jos nori?“ arba: „Apie ką su ja kalbi?“ O moteris, palikusi ąsotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms: „Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik jis nebus Mesijas?!“

eum. Intérea rogábant eum discípuli, dicéntes: Rabbi, mandúca. Ille autem dicit eis: Ego cibum habeo manducáre, quem vos nescítis. Dicébant ergo discípuli ad ínvicem: Numquid áliquis áttulit ci manducáre? Dicit eis Iesus: Meus cibus est, ut fáciam voluntátem eius, qui misit me, ut perfíciam opus eius. Nonne vos dícitis, quod adhuc quátuor menses sunt, et messis venit? Ecce, dico vobis: Leváte óculos vestros, et vidéte regiónes, quia albæ sunt iam ad messem. Et qui metit, mercédem áccipit, et cóngregat fructum in vitam ætérnam: ut, et qui séminat, simul gáudeat, et qui metit. In hoc enim est verbum verum: quia álius est qui séminat, et álius est qui metit. Ego misi vos métere quod vos non laborástis: alii laboravérunt, et vos in labóres eórum introístis. Ex civitáte autem illa multi credidérunt in eum Samaritanórum, propter verbum mulieris testimónium perhibéntis: Quia dixit mihi ómnia, quæcúmque feci. Cum veníssent ergo ad illum Samaritáni, rogavérunt eum, ut ibi manéret. Et mansit ibi duos dies. Et multo plures credidérunt in eum propter sermónem eius. Et muliéri dicébant: Quia iam non propter tuam loquélam crédimus: ipsi enim audívimus, et scimus, quia hic est vere Salvátor mundi.

Ir žmonės iš miestoėjo pas jį. Tuo tarpu mokiniai ėmė raginti: „Rabi, pasistiprink!“ O jis atsiliepė: „Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote.“ Tada mokiniai pradėjo vienas kitą klausinėti: „Nejaugi kas atnešė jam valgyti?“ Bet Jėzus tarė: „Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė, ir baigti jo darbą. Argi jūs nesakote: „Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis“? Štai sakau jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai. Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui, kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas ir pjovėjas. Teisingai priežodis sako: „Vienas pasėja, kitas nupjauna.“ Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus, į kurį jūs neįdėjote darbo. Kiti pasidarbavo, o jūs įstojote į jų darbą.“ Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo: „Jis man pasakė viską, ką esu padariusi.“ Atėję samariečiai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis ten pasiliko dvi dienas. Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl jo pamokslų. O moteriai jie pasakė: „Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad jis iš tiesų yra pasaulio Išganytojas.“

Offertorium

Ps. 5, 3–4. Inténde voci oratiónis meæ, Rex meus, et Deus meus: quóniam ad te orábo, Dómine.

Secreta

Réspice, quæsumus, Dómine, propítius ad múnera, quæ sacrámus: ut tibi grata sint, et nobis salutária semper exsístant. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítteri iúbeas, deprecámur, súplici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ioann. 4, 13 et 14. Qui bíberit aquam, quam ego dabo ei, dicit Dóminus, fiet in eo fons aquæ saliéntis in vitam ætérnam.

Postcommunio

Huius nos, Dómine, percéptio sac-

Ofertorijus

Ps 5, 3–4. Klausykis mano maldos šauksmo, mano Karaliau ir mano Dieve, nes tave maldauju.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, pažvelk maloningai į Tau atnašaujamas dovanas, kad jos Tau būtų malonios, o mums išganingos. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Jn 4, 13 ir 14. Kas gers vandens, kurio aš duosiu, sako Viešpats, taps šaltiniu, trykštančiu į amžinąjį gyvenimą.

Postkomunija

Tenuskaidrina mus, Viešpatie, šis

raménti mundet a crimine: et ad cæléstia regna perdúcat. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, qui in tua protectióne confídimus, cuncta nobis adversántia, te adiuvánte, vincámus. Per Dominum nostrum...

Sakramentas nuo kalčių ir tenuveda į dangaus karalystę. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Meldžiame Tave, visagali Dieve, suteik, kad mes, pasitikėdami Tavo globa ir Tavo padedami, nugalėtume visa, kas mums priešinasi. Per mūsų Viešpatį...

ŠEŠTADIENIS PO III GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Šios dienos Senojo Testamento skaitinys ir Evangelija pabrėžia tą pačią mintį: Dievas niekada nepaliks nelaimėje tu, kas su tikėjimu Jo šaukiasi. Kalbama apie svetimavimą, tačiau kaltinimai krinta ant kaltintojų galvos. Susana išteisinta savo tikėjimo Dievu dėka, o moteris, kurią apkaltino svetimavimu, pripažino savo kaltę ir atgailavo, todėl ši nuodėmė jai buvo atleista.

Introitus

Ps. 5, 2–3. Verba mea áuribus pécipe, Dómine, intéllege clamórem meum: inténde voci oratiónis meæ, Rex meus et Deus meus.

Ps. 5, 4. Quóniam ad te orábo, Dómine: mane exáudies vocem meam.

Introitas

Ps 5, 2–3. Išgirsk mano žodžius, Viešpatie, atkreipk akį į mano dejonę. Klausykis mano maldos šauksmo, mano Karaliau ir mano Dieve.

Ps 5, 4. Aš tave maldauju, Viešpatie; auštant išgirsk mano balsą.

Collecta

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, qui se, affligéndo carnem, ab aliméntis ábstinent; sectándo iustítiam, a culpa ieiúnent. Per Dominum nostrum...

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, suteik, kad visi, kurie tvardo kūną susilaikydami nuo valgio, siektų teisingumo susilaikydami nuo nuodėmių. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Léctio Daniélis Prophétæ. (Dan. 13,

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Danieliaus kny-

1–9, 15–17; 19–30 et 33–62)

In diēbus illis: Erat vir hábitans in Babylóne, et nomen eius Ióakim: et accépit uxorem nómine Susánnam, fíliam Helcíæ, pulchram nimis, et timéntem Deum: paréntes enim illíus, cum essent iusti, erudiérunt fíliam suam secúndum legem Móysi. Erat autem Ióakim dives valde, et erat ei pomárium vicínium dómui suæ: et ad ipsum confluébant Iudæi, eo quod esset honorabílior ómnium. Et constitúti sunt de pópulo duo senes iúdice in illo anno: de quibus locúsus est Dóminus: Quia egréssa est iníquitas de Babylóne a senióribus iudícibus, qui videbántur régere pópulum. Isti frequentábant domum Ióakim, et veniébant ad eos omnes, qui habébant iudícia. Cum autem pópulus revertísset per merídiem, ingrediebátur Susánna, et deambulábat in pomário viri sui. Et vidébant eam senes cotídie ingrediéntem et deambulántem: et exarsérunt in concupiscéntiam eius: etevertérunt sensum suum, et declináverunt óculos suos, ut non vidérent cælum, neque recordaréntur iudiciórum iustórum. Factum est autem, cum observárent diem aptum, ingrédia est aliquándo sicut heri et núdius tértius, cum duábus solis puéllis, voluítque lavári in pomário: æstus quippe erat, et non erat

gos. (Dan 13, 1–9, 15–17; 19–30 ir 33–62)

Anomis dienomis: Babilone gyveno žmogus, vardu Joakimas. Buvo vedęs Hilkižo dukterį Susaną, didelio grožio ir dievobaimingą moterį. Jos tėvai, būdami pamaldūs, buvo išauklėję savo dukterį pagal Mozės įstatymą. Joakimas buvo labai turtingas ir turėjo sodą prie savo namų. Pas jį dažnai susieidavo žydai, nes jis buvo visų garbingiausias. Tais metais du seniūnai buvo žmonių išrinkti būti teisėjais, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: „Nedorybė išėjo iš Babilono per seniūnus teisėjus, kurie tik dėjosi vedą žmones.“ Šie vyrai būdavo dažnai Joakimo namuose ir visi, turį bylas, eidavo pas juos. Vidudienį, žmonėms išėjus, Susana eidavo į vyro sodą pasivaikščioti. Abu seniūnai, matydami ją kasdien įeinančią ir vaikščiojančią, užsidegė jos geisti. Jiedu pametė protą, nebegrėžė akių į Dangų ir užmiršo daryti teisingus sprendimus. Vieną dieną, jiems belaukiant tinkamos progos, ji įėjo į sodą, kaip paprastai, tik dviejų tarnaičių lydima. Ji norėjo sode maudytis, nes buvo labai karšta. Ten nebuvo jokio žmogaus, išskyrus anuos du seniūnus, pasislėpusius ir jos tykančius. „Atneškite man aliejaus ir kvepalų, – paliepė ji savo tarnaitėms, – ir uždarykite sodo

ibi quisquam, præter duos senes absconditos et contemplantes eam. Dixit ergo puëllis: Afferte mihi oleum et smígmata, et óstia pomárii cláudite, ut laver. Cum autem egréssæ essent puëllæ, surrexerunt duo senes, et accurrerunt ad eam, et dixerunt: Ecce, óstia pomárii clausa sunt, et nemo nos videt, et nos in concupiscéntia tui sumus: quam ob rem assentire nobis, et commiscere nobiscum. Quod si nolúeris, dicemus contra te testimónium, quod fúerit tecum iúvenis, et ob hanc causam emiseris puëllas a te. Ingémuit Susánna, et ait: Angústia sunt mihi úndique: si enim hoc égero, mors mihi est: si autem non egero, non effúgiam manus vestras. Sed mélius est mihi absque ópere incidere in manus vestras, quam peccare in conspéctu Dómini. Et exclamávit voce magna Susánna: exclamaverunt autem et senes adversus eam. Et cucúrrit unus ad óstia pomárii, et aperuit. Cum ergo audissent clamórem fámuli domus in pomárió, irruerunt per posticum, ut vidérent, quidnam esset. Postquam autem senes locúti sunt, erubuérunt servi veheménter: quia numquam dictus fúerat sermo huiuscémodi de Susánna. Et facta est dies crástina. Cumque venisset pópulus ad Ióakim virum eius, venerunt et duo senióres, pleni iní-

vartus, kad galėčiau išsimaudyti.“ Vos tarnaitėms išėjus, abu seniūnai pašoko ir pribėgo prie Susanos. „Štai, – sakė jie, – sodo vartai uždaryti, niekas negali mūsų matyti. Mes norime tavęs! Sutik ir atsiduok mums! O jei nesutinki, mes liudysime prieš tave, sakydami, jog tu išsiuntei savo tarnaites dėl to, kad su tavimi buvo jaunas vyriškis.“ Susana sunkiai atsiduso. „Patekau į spąstus! Nes jei tai darysiu, man bus mirtis; jei to nedarysiu, neištrūksiu iš jūsų rankų. O vis dėlto geriau man patekti į jūsų rankas, negu nusidėti Viešpaties akyse.“ Tuomet Susana sukliko, o abu seniūnai pradėjo rėkti ant jos. Vienas jų nubėgo atidaryti sodo vartų. Namiškiai, išgirdę klyksmą sode, įpuolė pro šonines duris pažiūrėti, kas jai buvo atsitikę. Kai seniūnai išdėstė savo paaiškinimą, tarnai buvo pritrenkti iš gėdos, nes nieko panašaus jie niekad nebuvo girdėję apie Susaną. Kitą dieną, žmonėms susirinkus jos vyro Joakimo namuose, atėjo ir abu seniūnai, pilni nedorų minčių, pasmerkti Susaną mirti. Visų žmonių akivaizdoje jie įsakė: „Pašaukite Joakimo žmoną, Hilkijo dukterį Susaną.“ Ji buvo pašaukta ir atėjo, lydima savo tėvų, vaikų ir visų savo giminių. O jos artimieji ir visi, kurie ją matė, plūdo ašaromis. Abu seniūnai pakilo ir, žmonių iš visų

qua cogitatióne advérsus Susánnam, ut interfícerent eam. Et dixérunt coram pópulo: Míttite ad Susánnam ffiliam Helcíæ, uxórem Ióakim. Et statim misérunt. Et venit cum paréntibus et filiis et univérsis cognátis suis. Fiébant ígitur sui, et omnes qui nóverant eam. Consurgéntes autem duo senióres in médio pópuli, posuérunt manus suas super caput eius. Quæ flens suspéxit ad cælum: erat enim cor eius fidúciam habens in Dómino. Et dixérunt senióres: Cum deambularémus in pomárió soli, ingrèssa est hæc cum duábus puéllis: et clausit óstia pomárii, et dimísit a se puéllas. Venítque ad eam adoléscens, qui erat absconditus, et concúbuit cum ea. Porro nos, cum essémus in ángulo pomárii, vidéntes iniquitátem, cucúrrimus ad eos, et vídimus eos pariter commiscéri. Et illum quidem non quívimus comprehéndere, quia fórtior nobis erat, et apértis óstiis exsilívit: hanc autem cum apprehendissémus, interrogávimus, quisnam esset adoléscens, et nóluit indicáre nobis: huius rei testes sumus. Crédidit eis multitúdo quasi sénibus et iudícibus pópuli, et condemnáverunt eam ad mortem. Exclamávit autem voce magna Susánna, et dixit: Deus ætérne, qui absconditórum es cógnitor. qui nosti ómnia, ántequam fiant, tu scis,

pusių supami, uždėjo savo rankas jai ant galvos. O ji verkdamą žvelgė į dangų, nes jos širdis pasitikėjo Viešpačiu. Seniūnai tarė: „Mums bevaikščiojant vieniems sode, įėjo ši moteris su dviem tarnaitėmis. Ji uždarė sodo vartus ir atleido tarnaites. Tuomet jaunas vyriškis, kuris buvo ten pasislėpęs, atėjo pas ją ir gulėjo su ja. O mes buvome sodo kampe ir, matydami tokį nusikaltimą, bėgome prie jų. Nors mes ir matėme juos gulinčius, bet vyro nutverti nepajėgėme, nes jis buvo už mus stipresnis. Jis atsidarė vartus ir paspruko. Betgi mes nutvėrėme šitą ir klausėme, kas buvo tas jaunas vyriškis. Ji atsisakė mums pasakyti. Visa tai mes liudijame.“ Kadangi jie buvo žmonių seniūnai ir teisėjai, visa bendrija jais patikėjo ir pamerkė ją mirti. O Susana, visu balsu šaukdama, kalbėjo: „Amžinasis Dieve! Tu žinai visas paslaptis ir žinai visa pirmiau, negu įvyksta. Tu žinai, kad jie melagingai liudijo prieš mane. Argi aš turiu mirti, nors nepadariau nieko, ką šie prieš mane prasimanė?!“ Viešpats išgirdo jos šauksmą. Kai ji buvo vedama mirti, Dievas pažadino vieno jaunuolio, vardu Danielius, šventąją dvasią, ir jis sušuko didžiu balsu: „Aš esu nekaltas dėl šios moters kraujo!“ Tuomet visi žmonės atsisuko į jį, klausdami: „Ką tu nori šiais žo-

quóniam falsum testimónium tulérunt contra me: et ecce, mórior, cum nihil horum fécerim, quæ isti malitióse composuérunt advérsus me. Exaudívit autem Dóminus vocem eius. Cumque ducerétur ad mortem, suscitávit Dóminus spíritum sanctum pueri iunióris, cuius nomen Dániel. Et exclamávit voce magna: Mundus ego sum a sángine huius. Et convérsus omnis pópulus ad eum, dixit: Quis est iste sermo, quem tu locútus es? Qui cum staret in médio eórum, ait: Sic fátui, fílii Israël, non iudicántes, neque quod verum est cognoscéntes, condemnástis fíliam Israel? Revertímيني ad iudícium, quia falsum testimónium locúti sunt advérsus eam. Revérsus est ergo pópulus cum festinatóne. Et dixit ad eos Dániel: Separáte illos ab ínvicem procul, et diiudicábo eos. Cum ergo divísi essent alter ab áltero, vocávit unum de eis, et dixit ad eum: Inveteráte diérum malórum, nunc venérunt peccáta tua, quæ operabáris prius: iúdicans iudícia iniústa, innocéntes ópprimens, et dimíttens nóxios, dicénte Dómino: Innocéntem et iustum non interfícies. Nunc ergo, si vidisti eam, dic, sub qua arbóre vidéris eos colloquéntes sibi. Qui ait: Sub schino. Dixit autem Dániel: Recte mentítus es in caput tuum. Ecce enim, Angelus Dei, accépta senténtia ab eo,

džiais pasakyti?“ Atsistojęs tarp jų, jis atsakė: „Nejau jūs esate tokie kvaili, Izraelio vaikai?! Nejau pasmerksite mirti Izraelio dukterį, neištyrę ir nepažinę, kas tiesa? Grįžkite į teismo vietą, nes jie melagingai prieš ją liudijo.“ Visi žmonės sugrįžo paskubomis. Tuomet seniūnai jam tarė: „Ateik, sėskis su mumis ir pasakyk mums, ką tu manai, nes Dievas tau davė seniūno amžiaus dovaną.“ O Danielius kreipėsi į juos: „Atskirkite šiuos du toli vieną nuo kito. Aš juos apklausiu.“ Kai jie buvo vienas nuo kito atskirti, jis pašaukė vieną iš jų ir kreipėsi į jį: „Tu pasenai skendėdamas nedorume! Pasivijo tave nūnai nuodėmės, kurias darei praeityje, skelbdamas neteisingus nuosprendžius, pasmerkdamas nekaltus ir išsteisindamas kaltuosius, nors Viešpats sakė: „Nekalto ir teisus nežudysi!“ Taigi dabar, jei tu tikrai matei šią moterį, pasakyk mums, po kokių medžių matei juos myluojantis?“ Jis atsakė: „Po mastikmedžių.“ „Iš tikrųjų! – atkirto Danielius. – Tavo melas kris ant tavo galvos! Dievo angelas jau paėmė iš Dievo nuosprendį ir perskels tave per pusę!“ Tuomet jis paliepė pavesti jį į šalį ir atvesti kitą. „Kanaano palikuoni, ne Judo, – tarė jam Danielius, – grožis tave suvedžiojo ir gašli aistra ištvirkino tavo širdį! Taip jūs el-

scindet te médium. Et, amóto eo, iussit veníre álium, et dixit ei: Semen Chánaan, et non Iuda, species decépit te, et concupiscéntia subvértit cor tuum: sic faciebátis filiábus Israël, et illæ timéntes loquebántur vobis: sed fília Iuda non sustínuit iniquitátem vestram. Nunc ergo dic mihi, sub qua arbóre comprehénderis eos loquéntes sibi. Qui ait: Sub prino. Dixit autem ei Dániel: Recte mentítus es et tu in caput tuum: manet enim Angelus Dómini, gládium habens, ut secet te médium, et interfíciat vos. Exclamávit itaque omnis coetus voce magna, et benedixérunt Deum, qui salvat sperántes in se. Et consurrexérunt advérsus duos senióres – convícerat enim eos Dániel ex ore suo falsum dixísse testimónium, – fecerúntque eis, sicut male égerant advérsus próximum: et interfecérunt eos, et salvátus est sanguis innóxius in die illa.

Graduale

Ps. 22, 4. Si ámbulem in médio umbræ mortis, non timébo mala: quóniam tu mecum es, Dómine. **V.** Virga tua et báculus tuus, ipsa me consoláta sunt.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 8, 1–11)

In illo témpore: Perréxit Iesus in

gètēs su Izraelio dukterimis, – bijodamos jūsų, jos atsiduodavo jums. Bet ši Judo duktė negalėjo pakęsti jūsų nedorumo. O dabar pasakyk man, po kokių medžių užklupai juos myluojantis?“ Jis atsakė: „Po ažuolu“. „Iš tikrųjų! – atkirto jam Danielius. – Ir tavo melas kris ant tavo galvos! Dievo angelas laukia, laikydamas kalaviją rankoje, perkirsti tave per pusę ir sunaikinti judu abu!“ Visa bendrija pratrūko džiaugsmo šauksmais ir šlovino Dievą, kuris išgelbsti juo pasitikinčius. Paskui jie atsisuko prieš tuos du seniūnus, nes jų pačių žodžiais Danielius buvo įrodęs, kad jie buvo melagingai liudiję. Jie nubaudė seniūnus bausme, kurią seniūnai norėjo primesti savo artimui. Elgdamiesi pagal Mozės įstatymą, juos užmušė. Taip nekaltas kraujas buvo tą dieną išgelbėtas.

Gradualas

Ps 22, 4. Jei aš eičiau mirties šešėliu, nesibijočiau jokio pavojaus, nes tu, Viešpatie, su manim. **V.** Tavo lazda ir tavo vėzdas – jie mane apgins.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 8, 1–11)

Anuo metu: Jėzus nuėjo į Alyvų

montem Olivéti: et dilúculo íterum venit in templum, et omnis pópulus venit ad eum, et sedens docébat eos. Addúcunt autem scribæ et pharisæi mulíerem in adultério deprehénsam: et statuérunt eam in médio, et dixerunt ei: Magister, hæc mulier modo deprehénsa est in adultério. In lege autem Moyses mandávit nobis huiúsmodi lapidáre. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicébat tentántes eum, ut possent accusáre eum. Iesus autem inclínans se deórsum, dígito scribébat in terra. Cum ergo perseverárent interrogántes eum, eréxit se, et dixit eis: Qui sine peccáto est vestrum, primus in illam lápidem mittat. Et íterum se inclínans, scribébat in terra. Audiéntes autem unus post unum exíbant, incipiéntes a senióribus: et remánsit solus Iesus, et múlier in médio stans. Erigens autem se Iesus, dixit ei: Múlier, ubi sunt, qui te accusábant? nemo te condemnávit? Quæ dixit: Nemo, Dómine. Dixit autem Iesus: Nec ego te condemnábo: Vade, et iam ámplius noli peccáre.

Offertorium

Ps. 118, 133. Gressus meos dírige secúndum elóquium tuum: ut non dominétur mei omnis iniustítia, Dómine.

Secreta

Concéde, quæsumus, omnípotens

kalną. Auštant jis vėl pasirodė šventykloje. Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsisėdęs juos mokė. Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė moterį, sugautą svetimaujant. Pastatė ją viduryje ir kreipėsi į jį: „Mokytojai, ši moteris buvo nutverta svetimaujant. Mozė mums Įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi?“ Jie tai sakė, spėsdami jam pinkles, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant žemės. Jiems nesiliaujant kamantinėti, jis atsitiesė ir tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį.“ Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradėdant nuo vyresniųjų. Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris. Atsitiesęs Jėzus paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie.“ Jėzus jai tarė: „Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk.“

Offertorijus

Ps 118, 133. Mano žingsnius nukreipk pagal savo žodžius, kad neteisybė manęs nugalėtų. Viešpatie.

Sekreta

Meldžiame Tave, visagali Dieve,

Deus: ut huius sacrificii munus oblatum, fragilitatem nostram ab omni malo purget semper et munit. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum et iustum est, æquum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere: Dómine, sancte Pater omnipotens ætérne Deus: Qui corporáli ieiúnio vitia cómprimis, mentem élevas, virtútem largírís et præmia: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominatiónes, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súplici confessiône dicétes: Sanctus.

Communio

Ioann. 8, 10 et 11. Nemo te condemnávit, mulier? Nemo, Dómine. Nec ego te condemnábo: iam ámplius noli peccáre.

Postcommunio

Quæsumus, omnípotens Deus: ut inter eius membra numerémur, cuius córpori comunicámus et sánguini: Qui tecum vivit et regnat...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

duok, kad šis aukojimas visada valytų ir saugotų mūsų silpnybę nuo visokio blogio. Per mūsų Viešpatį...

Gavėnios prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Per Jį Tavo didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangiškosios kariaunos, taip pat ir palaimintieji serafimai vieningu džiūgavimu drauge aukština. Prašome, liepk, kad į jų tarpą būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu tariantys: Šventas.

Komunija

Jn 8, 10 ir 11. Moteriške, ar niekas tavęs nepasmerkė? Niekas, Viešpatie. Nė aš tavęs nepasmerksiu. Daugiau nebenusidėk.

Postkomunija

Meldžiame, visagali Dieve, kad būtume laikomi To nariais, kurio Kūną ir Kraują mes priėmėme Komunijoje. Kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Præténde, Dómine, fidélibus tuis
déteram cæléstis auxílii: ut te toto
corde perquírant; et, quæ digne póst-
tulant, cónsequi mereántur. Per Do-
minum nostrum...

Ištiesk, Viešpatie, tikintiesiems savo
dangiškiosios pagalbos dešinę, kad
jie Tavęs visa širdimi ieškotų ir gau-
tų tai, ko deramai meldžia. Per mūsų
Viešpatį...